

[Sigsgaard.]

fri stater, og på den anden side et billede af verdens tredje stormagt, EEC, der synes at anvende ganske de samme metoder i bestræbelserne for at skabe et imperium som de to gamle stormagter. Dermed har man en del af forklaringen på, at VS går imod dansk medlemskab af EEC.

Det er ganske i tråd med det, jeg lige har sagt, at man kan konstatere en stagnation i u-landenes import trods en stigning i deres eksportindtægter på omkring 6 pct. pr. år i den første halvdel af 1960erne. Deres vareimport var i 1957-59 hvert år i gennemsnit ca. 3 milliarder dollars større end deres eksport. 6 år efter var denne nettotilførsel af varer til u-landene faldet til mindre end 0,6 milliarder dollars pr. år. Det vil sige, at der i 1965 faktisk skete en lille nettooverførsel væk fra udviklingslandene. For det store flertal af u-landene har det været afgørende, at renter og afdrag på udenlandsk gæld er steget voldsomt, samt at betalingsbalancens usynlige poster — transport, tjenesteydelser, udbytte af udenlandske private investeringer — har vist stærkt stigende tendens. På grund af den stadig voksende gæld til de rige lande havde u-landene altså færre og færre penge at købe de varer for, som de så hårdt har brug for.

Hvis vi skal ændre dette triste billede af u-landenes handelsvilkår, så kan det bl. a. ske ved hjælp af generelle toldnedsættelser for varer fra u-landene, herunder især for industrivarer og halvfabrikata, men også for landbrugsprodukter, og her er vi selvfølgelig igen ved sagens kerne, at hvis u-landshjælp skal være andet end pjat, så betyder det indskrænkninger i vor egen levestandard eller i hvert fald en mindre hurtig udvikling af den.

Men indtil videre udnytter og dominerer i-landene, bl. a. Danmark, u-landene, og hvis u-landene sætter sig op imod undertrykkerne, så er NATO parat til undertrykkelse med rifler, tanks og fly, sådan som vi f. eks. ser det i Angola, Mozambique og

Portugisisk Guinea, hvor undertrykkelsen sker i kraft af det NATO, hvoraf Danmark er loyalt medlem. Det er en af grundene til, at Danmark må ud af NATO. I stedet for som nu at undertrykke befrielsesbevægelserne i den tredje verden bør vi vise vor solidaritet med dem ved at yde støtte til de bevægelser, som har vist sig repræsentative for de pågældende landes befolkninger.

I øvrigt er det ikke den danske stats opgave at fremme private investeringer i u-landene, ligesom det er urimeligt, at u-landene skal være bundet til at aftage danske varer for de penge, de får gennem de danske bilaterale statslån — det er jo anderledes i Sverige. Den praksis har ikke meget med u-landshjælp at gøre, det er snarere hjælp til dansk industri.

Hele vor politik over for den tredje verden har i øvrigt være præget af nogen tilfældighed. Vi har vedtaget, at ca. halvdelen af vor hjælp skal gå igennem FN, uden at have begrundet dette forhold mellem de to hjælpemuligheder og uden at have taget stilling til FNs politisk betonedede fordeling af hjælpen.

Lad mig så til sidst i den forbindelse nævne, at man ynder at give det udseende af, at blot vi når 1 pct.-målet til den fastsatte tid, så er den hellige grav vel forvaret. Jeg mener, at det mål er for lavt, og at det kan nås, før planen forudsætter, hvis vi vil, og hvis vi vil betale.

Skal jeg i denne forbindelse kommentere planerne om et nærmere nordisk økonomisk samarbejde, så må man forstå, at vi må stille det krav til samarbejdet, at det ikke som de eksisterende markedsdannelse er vendt imod u-landene. Det betyder bl. a., at tolden for industrivarer og halvfabrikata må være lav, så vi ikke hæmmer opbygningen af industri i u-landene. Det betyder også, at der åbnes mere for landbrugsvarer, og det kommer jo til at koste Danmark noget. Det bør også være sådan, at fællesskabsmyndighederne kontrollerer nordiske